

A také bych nechtěl plýtvat skotskou. „Zkus to,“ popichoval jsem ji.

„Jsi idiot.“

„Vinen v plném rozsahu.“

Její prsty se znovu pohnuly a já jsem čekal a proklínal skutečnost, že jsem si ten den vzal svůj oblíbený šedý oblek. Červené víno na něm zcela jistě zanechá flek.

*Sakra!*

A potom, pohybem, který jsem nečekal, zvedla sklenici vody a vychrstla na mě její obsah. Uhnul jsem hlavou a ona naštěstí špatně mířila, takže mi většina té studené tekutiny přeletěla přes rameno a dopadla na stěnu za mnou. V tiché restauraci to způsobilo hodně hlasitý zvuk, načež ještě na podlahu spadl led a na koberec stékaly potůčky.

Vstala a zaječela: „Se mnou se nikdo nerozchází!“

Zvedl jsem ubrousek a otřel si tvář.

„Myslím, že v tom se pleteš, srdíčko. Právě jsem to udělal.“

Dupla si nožkou jako malá holka a našťvaně z restaurace odkráčela, přičemž velmi nedámským způsobem používala mé jméno k nadávkám.

Musel jsem uznat, že takto to pro mě bylo poprvé. Obvykle jsem se s nimi rozcházel v soukromí a druhý den jim posílal květiny s přáním všeho dobrého. Molly ale byla výjimečná od chvíle, kdy jsem ji poznal. Byla to chyba – obrovská chyba v úsudku z mé strany.

Objevil se číšník, aby ze stolu odnesl její prostírání. Další číšník se rychle postaral o nepořádek, který nadělala za mnou. „Ještě skotskou, pane?“

Chtěl jsem odmítnout a požádat o účet, ale překvapeně jsem si uvědomil, že se všichni kolem po počátečním zírání vrátili ke svému jídlu a ani v nejmenším je to nerozhodilo.

Byl jsem si jistý, že bych se měl cítit mnohem trapněji, ale vnímal jsem jenom úlevu. Ta scéna vlastně představovala jen malou cenu, kterou jsem zaplatil, abych se jí zbavil. Jakmile mi ta slova vylétla z úst, uvědomil jsem si, že jsem na její odchod připravený. Byla únavná a náročná. Neustále mi vyprávěla o každickém detailu svého života – z nichž většina mě vůbec nezajímala. Vyžadovala dárky – a to jak toho druhu, který se dodává v krabicích, tak i v podobě mého času. S těmi, které se daly koupit, to bylo jednodušší, ale čas jsem měl omezený a už jsem jí měl dost. A vůbec všeho. Potřeboval jsem si od žen úplně odpočinout a soustředit se na kariéru.

„Ano, prosím. Rád bych povečeřel co nejdřív, mám hlad. Přineste mi i její salát. Sním to všechno.“

„Velmi dobře, pane,“ přikývl moudře.

Zvedl jsem telefon a potěšilo mě, že ho voda nezasáhla. Bez něj bych byl ztracený. Poslední dobou pro mě byl stejně nezbytný jako třeba dýchání. Suše jsem se ušklíbl a byl jsem rád, že zvolila vodu. Měl jsem pocit, že i to červené víno by štípalo, kdyby měla dost štěstí a trefila mě.

Vrátil jsem se k e-mailům a byl jsem za to rozptýlený vděčný.

Aspoň jí nebudu muset posílat kytky. Musel jsem ale zablokovat její číslo a říct Renému, že už nechci přijímat její hovory a že v kanceláři není vítána.

Až mu to povím, bude se dlouho a radostně smát.

Parchant.